

Prologas

Po trijų dienų

Varnas nutūpė ant nuogo pilvo ir suleido į odą aštrius nagus. Pirmus kartus taip pažadintas jis dar sugebėjo nubaidyti paukštį, bet šį kartą varnas nesileido lengvai nuvejamas. Marširavo aplink vis nekantresnis, išbadėjęs. Tik laiko klausimas, kada pradės jį kapoti į gabalus. Jis suriko kiek begalėdamas garsiau, galiausiai varnas atleido gniaužtus ir krankdamas nuplasnojo.

Pradžioje manė sapnuojąs košmarą – tereikia atsibusti ir viskas vėl bus gerai. Tačiau atmerkęs akis matė tik tamsą. Akis dengė raištis.

Tik iš lengvo, gaivaus brizo suprato esąs lauke. Nuogas gulėjo ant kažko kieto ir šalto, ištemptomis galūnėmis kaip Leonardo da Vinčio piešinyje. Tiek ir težinojo. Visa kita – vien krūva klausimų. Kas jį čia paliko? Ir kodėl?

Jis dar kartą pamėgino išsivaduoti, tačiau kuo labiau muistėsi, tuo giliau į riešus ir čiurnas smigo dirželių dygliai. Skausmas pervėrė it spigus diskantas ir priminė tą kartą, kai jam, devynmečiui, taip ir nepavyko įtikinti dantų gydytojo, kad nuskausminamieji nesuveikė.

Visgi tai tebuvo niekis, palyginti su skausmu, kuris užeidavo kartą per parą, dažniausiai trukdavo kelias valandas ir svilindavo jo nuogą kūną liepsna, primenančia iš lėto judantį suvirinimo aparatą. Tas skausmas galėdavo staigiai nutrūkti ir lygiai taip pat staigiai sugrįžti. O kartais išvis neužeidavo. Iš pradžių dar mėginęs suvokti, kas tai, – gal kas nors ateina jo kankinti, – galiausiai pasidavė ir visas jėgas nukreipė į tai, kad kaip nors iškęstų agoniją.

Nusprendęs, kad praslinko dar viena valanda, sušuko pagalbos – taip garsiai, kaip tik galėjo. Nustebęs, kad išėjo tik gležnas spygtelėjimas, tad pamėgino dar kartą, šįkart nutaisęs stipresnį ir žemesnį balsą. Visgi tolstančiame aide girdėjo, kad ir šįkart viską nusmelkė spigios nevilties natos. Jis pasidavė. Vis tiek jo niekas negirdi. Niekas, išskyrus varną.

Dar kartą pamėgino mintyse atkurti įvykių seką, nors jau ir pametė skaičių, kelintas tai bandymas. Gal visgi pražiopsojo kokią detalę, kuri galėtų ką nors paaiškinti.

Iš namų išėjo iškart po šešių, tad iki pamainos buvo likusios keturiasdešimt penkios minutės. Automobilį nusprendė palikti; visada taip darydavo, kai tik leisdavo oras. Be to, pereiti parką niekada netrukdavo ilgiau nei dvylika minučių, tad laiko turėjo į valias.

Vos išėjus iš namų nupurtė nerimas. Ir taip stipriai, kad jis sustojo apsižvalgyti po kiemą. Nieko neįprasto nepamatė, tai yra nieko daugiau, tik kaimyną, beviltiškai mėginantį užvesti savo seną, surūdijusį „Fiat Punto“, ir pro šalį dviračiu lekiančią šviesiaplaukę gražuolę. Jos sijonas plaikstėsi vėjyje, o dviračio krepšelis buvo papuoštas dirbtinių baltagalvių žiedais. Tarsi ji važinėtusi vien tam, kad paskleistų aplinkiniams šiek tiek džiaugsmo.

Tik jo paties tas džiaugsmas nepasiekė. Nerimas jau gniaužė gerklę, tad jis skubėjo nervingais žingsniais, netgi perėjo gatvę šviečiant raudonam signalui, ko paprastai niekada nedarydavo. Tačiau šis rytas kitoks, visas jo kūnas buvo įsitempęs it spiralė, ir įžengęs į parką jis jau neabejojo.

Kažkas tikrai jį sekė. Iš garso sprendė, kad už nugaros žvyrą mina sportiniai batai.

Jis pajuto greitinantis tempą ir prisivertė vėl sulėtinti.

Žingsniai vis artėjo, jam teko kautis su instinktu atsigręžti. Pulsas padažnėjo, nugarą išpylė šaltas prakaitas. Atrodė, tuoj nualps, kol galiausiai nebeišlaikė ir atsisuko.

Jį sekantis vyras iš tiesų avėjo sportiniais batais. Pora juodų „Reebok“. Drabužiai juodi, su daugybe kišenių. Ant pečių turėjo pilnai prigrūstą kuprinę, o rankoje – skudurėlį.

Bet tik tada, kai vyras pakėlė akis ir įsmeigė žvilgsnį, jis pamatė jo veidą.

Po to viskas skriete praskriejo. Kumščiu gavus į saulės rezginį, aštrus skausmas staigiai pasklido nervais po visą kūną. Buvo sunku įkvėpti, jis suklupo ir pajuto prie veido prispaudžiamą skudurėlį.

Kitas prisiminimas – jį pažadina į pilvą suleisti varno nagai.

Aukštai viršum jo saulę pritemdė pavienis debesų šuoras. Palengvėjimas ne tvaresnis už smėlio pilį. Debesys praslinko ir dangus tapo tobula žydryne, koks būna tik švedišką vidurvasarį. Saulė plieskė į kruopščiai pritvirtintą lėšį, kuris nukreipė spindulius į vieną svilinantį tašką, artėjantį pririšto vyro link. Aplink savo ašį besisukanti Žemė pasirūpino visu kitu.

Paskutinis ausis pasiekęs garsas buvo klaikus jo paties degančių plaukų traškesys.